

1

Er is een reden waarom mensen niet graag de telefoon opnemen. Sinds het apparaat is uitgevonden, kan er namelijk het slechtst mogelijke nieuws mee doorgegeven worden.

Dat kan op elk willekeurig moment van de dag gebeuren, zowel overdag als 's nachts, alhoewel het over het algemeen niet veel goeds belooft als hij om vier uur 's nachts overgaat. Het kan gebeuren op een stralende dag of op een donkere, regenachtige dag. Het kan gebeuren als je al een slechte dag hebt, of als je gelukkiger bent dan je ooit in je leven had durven dromen.

Maggie Adair, lerares Engels aan de beroemde school Downey House, zat naast David McDonald in de auto. Ze waren op weg naar hun allereerste vakantie samen, en zodra ze de heuvel op reden werd ze overspoeld door een golf van angst voor wat er komen ging. Ze was dolgelukkig, maar ook nerveus. Wat als hij de hele dag oude ruïnes wilde bezoeken? Wat als hij niet begreep hoe graag ze tijdens haar vakantie lekker wilde lezen? Wat als het lokale eten hem niet aanstond of als hij luidruchtig met de lokale bevolking praatte met een overdreven accent?

Hij keek haar even aan.

'Je ziet eruit als een vrouw die doodsbang is dat ze een verkeerde beslissing heeft genomen door in te stemmen met een vakantie met iemand die ze niet zo goed kent.'

'Ik ken je,' zei Maggie schuchter. En dat was ook zo. Ze wist dat hij een geweldige leraar was. Een aardige en fatsoenlijke man. Een lezer. En... ze kon niet aan de rest denken zonder te blozen. Haar blote witte schouders, een trillende mond op haar hals. Ze sloot even haar ogen.

Dat leek toen heel wat. In ieder geval genoeg om haar hele leven overhoop te gooien en haar verloofde te dumpen. Hierdoor had ze haar hele familie in Glasgow van streek bracht. Niet alleen had ze iemand die ze erg liefhadden verlaten, maar ze had ook geweigerd de kostschool in Cornwall op te geven om terug te keren naar Schotland en les te geven op wat haar zus Anne een ‘echte school’ noemde.

Ze had haar hart gevolgd en alles opgegeven om bij hem te blijven. En nu waren ze hier, en voelde het... niet als een anti-climax, maar eerder als iets angstaanjagends. Ze was al drie jaar verliefd op hem, of in ieder geval verliefd op het idee van hem: zijn brede glimlach, zijn donkere, glinsterende ogen, zijn lange, slanke gestalte... Dat allemaal.

David had op het treinstation een scène veroorzaakt waardoor hij was gearresteerd en zijn baan was kwijtgeraakt. Ook hij had alles opgegeven, inclusief zijn verloofde. Nu werkte hij bij Phillip Dean, een school in de buurt met een zeer slechte reputatie die moeite had om personeel te behouden.

Maar nu waren ze hier en reden ze weg in zijn auto. Maggie kon het nauwelijks geloven.

Was dit... voor altijd? Of een soort experiment? Al haar vriendinnen die op datingapps zaten, hadden het vaak over mannen die op papier perfect leken, maar na een eerste date spoorloos verdwenen. David was tenslotte verloofd geweest met iemand anders... net als zij, natuurlijk. Waren ze allebei wel helemaal toegewijd aan deze relatie?

‘Wil je dat ik je eerst mijn vervelende eigenschappen vertel?’ vroeg David. Ze keek hem aan en probeerde haar angst te verbergen.

‘O jee,’ zei hij. ‘Dit is niet goed. Even kijken. Ik draag een panamahoed in de zon, anders krijg ik sproeten.’

‘Dat vind ik niet erg. Sproeten ook niet. Ik heb er zelf ook veel.’

‘Nou, dat is verfrissend.’ David fronste zijn wenkbrauwen een beetje. ‘Ehm, ik neem altijd de trein of de boot in plaats van het vliegtuig, als dat kan.’ Maggie glimlachte. Ze leek hem niet het

type dat om vier uur 's ochtends opstond om een EasyJet-vlucht te halen. Hoewel zij dat wel deed, heel vaak zelfs. Ze had altijd genoten van haar vakanties met vriendinnen.

‘Wat is daar mis mee?’

‘Nou, soms ben ik heel lang onderweg om ergens te komen.’ Maggie keek om haar heen. Ze hadden het krakende, oude canvas cabriodak van de auto gehaald (die stokoud was, Maggie wist niet dat ze nog Saabs maakten) waardoor de prachtige lanen van Cornwall aan hen voorbij flitsten. De wilde rozen dansten in de lichte zomerbries en de geur van hun bloemblaadjes hing zwaar in de lucht.

Maggie had het elastiekje uit haar lange rode krullen getrokken (op school droeg ze het altijd opgestoken) en David keek bewonderend naar de schitterende kleuren rood, goud en amber die achter haar uitwaaierden. Hij wilde er met zijn handen in woelen en moest zichzelf dwingen om zich op de weg te concentreren.

‘Ik denk niet dat het een groot probleem is dat je de tijd neemt om dingen te doen,’ merkte Maggie op. Ze moest een beetje blozen. Hij keek haar verrast aan en knipperde met zijn ogen tegen het zonlicht. Het was een erg rustige weg. Er waren passeerplaatsen en veel hoge struiken, ze konden vast en zeker even stoppen...

Maggie wierp een blik op hem, haar ademhaling versnelde een beetje, en toen legde ze impulsief haar hand op zijn lange dij. Ze keken er allebei naar. En op dat moment ging de telefoon.

2

Eerst kon Maggie niets horen door het geraas van de wind en het gesnik en gekraak aan de telefoon.

Toen ze doorhad dat het haar zus Anne was, die tussen haar snikken door iets probeerde te zeggen, zonk de moed haar in de schoenen. Alsof de lucht medelijden met haar had, werd die plotseling donker boven de heide. De wolken kwamen met grote snelheid vanaf zee hun kant op.

‘Wat is er?’ wilde Maggie wanhopig graag weten. ‘Wat is er, Anne? Is er iets met Cody? Of Dylan?’

Een ijzige hand omklemde haar hart terwijl ze dacht aan haar lieve, onhandelbare neefjes.

‘Nee, nee,’ zei Anne. ‘Nee, het is Stan.’

Stan: Maggies ex-verloofde. Een fatsoenlijke, nuchtere man die nooit iets verkeerd had gedaan (behalve af en toe een biertje te veel drinken en iets te veel over zijn voetbalclub de Celtics praten); die de waarheid al lang had vermoed voordat Maggie het durfde toe te geven, zelfs aan zichzelf. Hij had zijn minachting voor de lange magere Engelsman niet onder stoelen gestoken, alsof hij (net als het merendeel van Maggies familie) niet kon geloven dat Maggie voor hem koos.

‘Wat? Wat is er met hem aan de hand?’ Maggie slikte de brok in haar keel weg.

‘Hij heeft een ongeluk gehad. Op het werk.’

Stan werkte in een papiermagazijn, waar hij vaak nachtdiensten draaide. Het was zwaar, lichamelijk en slecht betaald werk, maar hij vond het altijd leuk om te geinen met zijn collega’s. Bovendien was het fatsoenlijk, eerlijk werk, zoals hij altijd had

benadrukt tijdens hun vele ruzies over het feit dat zij zich boven haar stand gedroeg.

‘Jezus! Is hij in orde? Wat is er gebeurd?’

Anne twijfelde. Ze irriteerde zich aan Maggie, al sinds ze drie jaar geleden was verhuisd. En daar had ze geen geheim van gemaakt. Maggie was meteen naar die chique kostschool gegaan zonder de achtergestelde scholen in haar eigen woonplaats een blik waardig te gunnen, terwijl juist die scholen een toegewijde lerares goed konden gebruiken, en dat was haar zus ongetwijfeld.

In plaats daarvan verspilde ze haar talenten aan verwend, vertroetelde prinsesjes die al van alle denkbare voordelen in het leven genoten (je kon zelfs je eigen pony stallen bij Downey House). Annes eigen kinderen moesten het doen met invalkrachten; Cody had in het eerste leerjaar drie leerkrachten gehad en kon op zijn achtste nog maar nauwelijks lezen. Anne werkte tien uur per dag in haar eigen kapsalon, voedde de jongens in haar eentje op en hield ook nog een oogje in het zeil bij hun ouders die een dagje ouder werden. Ze vond Maggies keuzes buitengewoon egoïstisch, vooral toen ze Stan, die ze tien jaar lang als een lid van de familie hadden behandeld, had gedumpt voor een of andere excentrieke Engelsman die boeken las en net als Maggie zijn verantwoordelijkheden ontliep.

Maggie vroeg nooit naar Stan, ze was te veel bezig met deze nieuwe man, die ze in het bijzijn van Anne liever niet te vaak noemde. Maar Anne zag dat ze gelukkig was: ze straalde en zag er goed uit, dat was niet te missen.

Ondertussen was Anne nog steeds bezig met het opruimen van de rommel die Maggie had achtergelaten. Maggie had Stan gedumpt terwijl haar trouwjurk al klaar hing, ze had hem praktisch voor het altaar laten staan en was vervolgens teruggekeerd naar het zonnige Cornwall. Dus was het aan Anne om hun verbijsterde moeder te troosten en de situatie uit te leggen aan de vele neven en nichten en ooms en tantes van de grote Adair-familie.

En als Stan 's avonds te veel dronk omdat hij was verlaten door iemand met wie hij dacht de rest van zijn leven te zullen door-

brengen en de volgende dag met een kater op de vorkheftruck reed, en iemand had de pallets wat slordig gestapeld... nou ja, dan kwam een ongeluk niet zomaar uit de lucht vallen.

Maar het enige wat ze zei (omdat Anne zo'n aardig mens was) was dat hij met zijn vorkheftruck tegen een grote stapel pallets was gereden, die op zijn hoofd waren gevallen, en dat de artsen hem in een kunstmatige coma hadden gebracht.

David zette de auto aan de kant. Het begon te miezeren, zo'n typische zomerse bui. Hij trok het dak weer op de auto terwijl Maggie langs de weg ijsbeerde en praatte met haar zus. De enige zichtbare emotie op haar gezicht was die van verbijstering.

Hij pakte een regenjas uit de kofferbak en legde die om haar schouders. Ze merkte hem niet eens op.

'Denk je dat ik moet komen?' vroeg ze aan Anne, die nog steeds snikte.

'Nee, joh, daar heb je het veel te druk voor,' antwoordde ze sarcastisch.

'Ik bedoel... Zo bedoel ik het toch niet,' barstte Maggie uit, die zich snel liet meeslepen door haar temperament. 'Ik bedoel, denk je dat hij me wil zien? Als hij wakker wordt?'

'Vast wel,' zei Anne.

Er viel een stilte.

'Ik kom naar jullie toe,' zei Maggie. 'O god, Roy en Pam.' Dat waren de ouders van Stan.

'Ze zijn er kapot van,' zei Anne.

'Jezus, ja natuurlijk. Maar ze zullen me niet willen zien,' zei Maggie bezorgd.

'Doe niet zo stom,' reageerde Anne. 'Ze willen dat iedereen er is die om Stan geeft.'

'Natuurlijk geef ik om hem,' zei Maggie. 'Natuurlijk!'

Tranen biggelden over haar wangen en vermengden zich met de zachte regen. David keek haar vreselijk bezorgd aan. Hij stond tegen de auto geleund en merkte niet eens dat hij doorweekt raakte.

Ze waren van plan geweest om de veerboot van Plymouth naar Santander te nemen, om vervolgens in de cabriolet door Spanje, Frankrijk en Italië te rijden en te genieten van elke seconde van de lange zomervakantie. Ze zouden lokale specialiteiten als kaas en vlees, en vers geplukte tomaten en naar citroen ruikende vis eten, lezen en rosé drinken in de zon, de liefde bedrijven in elke B&B die ze konden vinden, bruin worden en loom van de liefde, de wijn, het eten en elkaar, de hele zomer lang.

Maar in plaats daarvan was dit nu de situatie: ze bevonden zich op de luchthaven van Southampton op de eerste dag van de Engelse zomervakantie, met overal schreeuwende kinderen en lange rijen voor Maggies ongelooflijk dure vlucht naar Glasgow. Ze kwamen zelfs een paar leerlingen van Phillip Dean tegen die grove opmerkingen riepen elke keer dat David ook maar probeerde Maggies hand vast te houden. David wist dat ze alleen maar aan het geinen waren, en hij kon het niet over zijn hart verkrijgen om ze daarvoor te berispen.

Deze situatie was het hartverscheurende tegenovergestelde van alles wat Maggie had gehoopt, en haar hart huilde voor Stan.

‘Weet je zeker dat je niet wilt dat ik met je meega?’ vroeg David. ‘We kunnen er vanavond nog naartoe rijden. Of ik kan de auto hier laten staan, niemand zal hem stelen. Hij is ouder dan al mijn leerlingen.’

Maggie schudde haar hoofd.

‘Ik denk...’

‘Dat ik meer kwaad dan goed zou doen?’

‘Het is gewoon...’

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei David. ‘Het spijt me zo.’

‘Het is niet jouw schuld.’

‘Dat weet ik, maar... Het spijt me dat het zo’n puinhoop is.’

‘Misschien zit hij wel rechtop in bed als ik aankom en vraagt hij om een worstenbroodje en de uitslag van de Celtics,’ zei Maggie.

‘Ik weet zeker dat je gelijk hebt,’ reageerde David. ‘Dat weet ik zeker.’

Ze stonden ongemakkelijk in de lange rij in de lawaaiige ver-

trekhal, waar altijd een sfeer van lichte stress en onrust hing, met brullende aankondigingen en geïrriteerde mensen, en al helemaal tijdens de schoolvakanties. Hierdoor was het voor David onmogelijk om te zeggen wat hij wilde zeggen, vooral gezien Maggie zo afgeleid was en aan haar telefoon gekluisterd zat.

Er viel een stilte die ze geen van beiden wisten te vullen.

‘Wat ga jij doen?’ vroeg Maggie.

‘Op je wachten,’ antwoordde David. Toen ze achteraan sloot in de wachtrij, die werd begrensd door lange, vieze elastische banden die kinderen steeds kapot trokken, kuste hij haar, stevig maar kuis.

Ze dacht dat hij misschien ‘Ik hou van je’ zou zeggen, wat Stan zo vaak had gezegd.

Maar dat deed hij niet.

3

De moeder van Felicity Prosser werd nooit echt boos, dat vond ze meer iets voor de middenklasse. Bovendien bevorderde het rimpels, iets wat Caroline Prosser met alle mogelijke middelen bestreed.

Maar hier ergerde ze zich toch aan. En dat was nog zacht uitgedrukt.

Hun prachtige landhuis, met zijn twee hectare aan onberispelijk gazon, de openslaande deuren aan de achterkant die uitkwamen op het leistenen terras, de wilde bloemenweide die ze speciaal had laten aanleggen, het keukeneiland en de tv-kamer... alles was bedekt. Met lege flessen, as, uitgedrukte sigaretten, joints, modder, vuil, slecht opgeruimd braaksel van rode wijn, rode wijn, niet eens opgeruimd braaksel van rode wijn, gebroken borden, stukjes pizza waar de hond nog niet aan toe was gekomen...

En Fliss Prosser lag opgerold te slapen, samen met hier en daar nog wat anderen die verspreid in de volledig vernielde zitkamer lagen.

‘FELICITY PROSSER!’

Als er nog meer glas in huis te breken was geweest, had Caroline Prosser dat waarschijnlijk ook gebroken.

‘Een feestje? Wat typisch jaren negentig van je!’

Fliss’ lankmoedige vader was vanuit Londen, waar hij werkte, naar huis geroepen. Caroline zou eigenlijk naar een spa gaan, maar was vroeg naar huis gekomen omdat haar favoriete schoonheids-specialiste egoïstisch genoeg op zwangerschapsverlof was en de vervangster niet aan haar eisen voldeed.

En dan trof ze dit aan bij thuiskomst...

Fliss slaagde erin om tegelijkertijd ineengedoken en uitdagend overeind te gaan zitten.

Hattie, haar gehate en perfecte oudere zus, kwam de trap af.

‘Ik heb haar gezegd dat ze het niet moest doen! Ik had er niets mee te maken.’

‘Wie wil er nou met jou feesten?’ merkte Fliss spottend op.

‘Jullie houden beiden je mond,’ zei hun moeder. Fliss had haar nog nooit zo boos gezien. ‘Wat bezielde je in godsnaam?’

‘Ik had maar een paar mensen uitgenodigd.’

In feite had Fliss grote plannen gehad. Ze zou er geweldig uitzien, iedereen van school zou er zijn, en ze zouden allemaal denken dat ze geweldig en supercool was omdat ze een feestje gaf, en ze zou een leuk iemand ontmoeten met wie ze voor het oog van iedereen zou zoenen. Het zou fantastisch zijn.

Maar zo was het niet helemaal gelopen.

‘Heb je het op Facebook gezet?’

Fliss snoof, ook al was het duidelijk dat iemand dat had gedaan, gezien het aantal mensen dat was gekomen, voornamelijk dertienjarigen uit het dorp die dachten dat er gratis cider zou zijn.

‘Nee, natuurlijk niet. Niemand zit op Facebook.’

‘Nou, dan had ik verdomme gewild dat je het op Facebook had gezet. Hoe gaat Rosita dit allemaal opruimen?’

‘Ik dacht dat je pas morgen terug zou komen.’ Fliss had voor het eerst last van een kater en kon daar niet goed mee omgaan. Ze moest overgeven.

‘Waarom zou Rosita het moeten opruimen? Waarom zou zij dat moeten doen?’ vroeg Hattie.

‘Hou je mond,’ zei Fliss.

‘Nee. Jij moet je mond houden. Nu meteen,’ zei Caroline. ‘Je vader wordt woedend.’

Fliss had haar vader nog nooit woedend gezien, dus zat ze stil met haar armen over elkaar en haar mond vertrokken in een opstandige, dunne streep, terwijl ze probeerde zich alles te herinneren wat er de vorige avond was gebeurd.

Simone had in de tuin overgegeven, dat wist ze nog wel. O god,

wat gênant was dat geweest. Ismé zou komen, maar was niet komen opdagen. Alice en Will waren hand in hand aangekomen in zijn nieuwe sportwagen, alsof ze domme volwassenen waren of zo, en hadden eruitgezien als filmsterren. Ze hadden alle dertienjarige opgemerkt, één glas van hun eigen champagne gedronken en waren toen weer weggereden naar een veel chiquere plek, alsof haar vrienden gewoon té kinderachtig voor woorden waren. Dat had Fliss een slechter gevoel gegeven dan wanneer er niemand was komen opdagen.

Er waren heel veel kinderen uit de buurt gekomen (het nieuws had zich als een lopend vuurtje verspreid) die Fliss niet meer had gezien sinds ze padvindster was geweest, wat ook gênant was. Ze waren onder de indruk van het huis geweest en hadden zich gedragen als complete boerenpummels. Net als Simone, die maar niet kon wennen aan de enorme ruimte en het feit dat alles nieuw was of aan de dikke kussens, de perfecte plaatsing van de vazen en hoe smetteloos alles was.

Met de nadruk op 'was'. Nu was het niet meer zo smetteloos. Er was ook veel heisa geweest in het zwembad, dat nu leeggepompt moest worden, en er was verdacht gewroet in de bloembedden.

'Je hebt huisarrest,' zei Caroline, haar gezicht was wit van woede.

'Ik had toch al huisarrest,' snauwde Fliss terug. 'Je hebt me naar kostschool gestuurd, weet je nog?'

'Ja, inderdaad,' zei Caroline met ijzige stem. 'En kijk eens wat je met mijn huis doet als je hier bent.'

'Jouw huis!' riep Fliss. 'Ja, jóúw huis. We weten allemaal dat het jóúw huis is. Niet van ons!'

Ze stormde weg, sloeg de deur dicht en liet haar moeder achter met haar mond met opgespoten lippen open als een vis, starend naar de ravage en een aantal kreunende tieners die wakker werden en uit verschillende gastenkamers tevoorschijn kwamen. Die zouden nu allemaal ontsmet moeten worden.

Het zou een lange dag worden voor Rosita.

De vlucht vanuit Southampton was kort, maar voelde eindeloos. Het propellervliegtuigje zoemde laag over het groene, zomerse landschap dat steeds bewolker werd naarmate ze verder naar het noorden vlogen. Maggie had gedacht dat iemand haar misschien zou ophalen van het vliegveld, maar dat was niet het geval. Iedereen had het natuurlijk druk.

Het was een stuk kouder in Glasgow dan in Cornwall, zelfs in juli. Het motregende toen ze rillend de trap van het vliegtuig af liep en de glanzende terminal binnenkwam, vol met vrolijk ogende gezinnen en opgewekte kinderen die op weg waren naar hun gewoonlijke vakantiebestemmingen, zoals Malaga, Tenerife en Florida.

Maggie liep tegen de stroom in, zo voelde het, en besepte dat haar tas vol zat met kleding die nu nutteloos zou zijn; zwierige jurken, lichte witte topjes, grote zonnehoeden en mooie lingerie (ze had er een fortuin aan uitgegeven) die perfect zouden zijn geweest voor een rondreis door Europa, waarbij ze Aperol Spritz zouden drinken en lange siësta's zouden houden in koele, schaduwrijke kamers met religieuze beelden en kanten kleedjes.

Nou ja, het had geen zin om daar nu over na te denken. Ze trok in de toiletten van de luchthaven twee T-shirts en een dun truitje aan en liep met opgeheven kin tegen de wind in naar het busstation, terwijl ze mijmerde over wat ze had achtergelaten. Het voelde nu al als een hersenschim, als een droom die ze ooit gehad had, iets waarin niets ook maar enigszins concreet was. Zo probeerde ze zichzelf voor te bereiden op de harde realiteit die haar te wachten stond.

Het ziekenhuis was gloednieuw. Het rook er naar ontsmettingsmiddelen en in de brede gangen liepen veel mensen met gebogen hoofd, evenals drukke artsen en luidruchtige, vrolijke verpleegkundigen. Maggie probeerde de borden naar de Intensive Care te volgen en vond die aan het einde van een extreem lange gang.

In tegenstelling tot de drukte van huilende baby's en kletsende familieleden in de gangen en liften, was alles in de ic stil en kalm, afgezien van het piepen van machines en het langzame geluid van beademingsapparaten.

Het personeel hier was niet vrolijk of gehaast, maar juist rustig, berekend en ervaren. Op een vreemde manier, dacht Maggie, leken de patiënten op de machines waarop ze waren aangesloten: ja, het was een lichaam, maar het werd gezien als iets wat soepel moest blijven werken, dat moest worden aangepast, veranderd, verplaatst en gereguleerd als een fijn afgestelde motor. Het was tegelijkertijd vreemd en geruststellend. Stans kamer was niet te missen: zijn bed was volledig omringd. Een verpleegster snoof.

‘Slechts twee mensen aan het bed,’ zei ze geïrriteerd. Niemand besteedde aandacht aan Maggie en Stans ouders, Anne en haar eigen ouders stonden allemaal op.

Maggie had zich nog nooit zo alleen gevoeld in haar familie. In beide families, eigenlijk.

Als ze de afgelopen zomer waren getrouwd, zoals de bedoeling was geweest, dan zou dit waarschijnlijk allemaal niet gebeurd zijn, omdat alles dan anders zou zijn geweest. Stan zou misschien een andere baan hebben gehad. Ze zouden misschien zelfs een baby hebben. Dan zou hij geen nachtdiensten hebben gedraaid en zou alles anders zijn geweest. De lucht voelde zwaar van haar schuldgevoel, en Maggie kromp vanbinnen ineen.

Ze omhelsden elkaar stil, voorzichtig en troostend. Maggie voelde tranen in haar ogen branden toen ze Aggie zag, de lieve moeder van Stan, die sinds hun schooltijd altijd aardig voor haar was geweest.

‘Het spijt me zo,’ zei ze, terwijl ze de vertrouwde geur van Yardley-parfum rook.

‘Het was niet jouw schuld,’ mompelde de vrouw, zo overtuigend als ze kon. Maggie had haar al een jaar niet gezien, maar ze was vreselijk oud geworden.

‘Ik ben blij dat je er eindelijk bent,’ zei Anne snikkend.

‘Je hebt me acht uur geleden gebeld,’ kon Maggie niet laten om te reageren. Ze impliceerde duidelijk dat als ze in Glasgow had gewoond, waar ze thuishoorde, ze er veel sneller was geweest.

Ze besloot dat allemaal te negeren en ging naast Stan zitten. Zijn ouders gingen even weg om koffie te halen, of om de ongemakkelijke sfeer te vermijden, wist Maggie.

‘Zal ik iets tegen hem zeggen?’ vroeg ze, terwijl ze naar hem keek op het bed. Zijn rossige hoofdhaar was half geschoren en stak af tegen zijn doodsbleke huid. De onderkant van zijn gezicht hing slap. Hij was gladgeschoren, wat vreemd was, want dat was normaal gesproken niet het geval. Zijn moeder had het vast gedaan.

Anne haalde haar schouders op.

‘Het kan geen kwaad,’ antwoordde ze. ‘Nou ja, hangt ervan af wat je zegt.’

Ze wierp haar een waarschuwende blik toe, waardoor Maggie beledigd was. Alsof ze hier zou gaan zitten opscheppen over haar nieuwe leven...

Het idee dat ze, na alle kwellen van de afgelopen drie jaar, eindelijk iets zou hebben wat ‘een nieuw leven’ zou kunnen zijn, iets waar je naar uit zou kunnen kijken, dat er een toekomst in zicht was, dat ze eindelijk kon zien hoe haar leven zich zou ontvouwen...

O, Maggie. Hou op met dromen.

In de steriele, piepende ziekenhuisafdeling pakte Maggie Stans hand vast, streelde die en zei: ‘Hoi.’

5

De zomer in het Engelse Surrey was warm en slaperig. Fliss mocht na het feest met niemand praten en kreeg huisarrest, waardoor ze zich behoorlijk eenzaam voelde. Zo eenzaam dat ze het absoluut ondenkbare deed: ze vroeg of ze bij Simone in Londen mocht logeren.

Caroline was haar liever kwijt dan rijk en kon zich niet voorstellen dat Simone bijzonder opstandig zou zijn, dus liet ze haar met een handgebaar gaan. Er waren natuurlijk genoeg geschiktere vrienden van de Prossers bij wie ze kon verblijven, had Caroline tegen haar tolerante echtgenoot gezegd, maar Fliss was vastbesloten om een echte stedelijke ervaring op te doen en liet zich niet ompraten. Bovendien was ze bijna zestien.

De logeerpartij was geen succes. Simone was dagenlang in paniek geweest over de logeerpartij en haar huis. Ze hadden een klein rijtjeshuis in Tottenham, met twee slaapkamers boven en een piepkleine bergruimte die toebehoorde aan haar broer Joel, die daar computerspelletjes speelde en eigenlijk nooit naar buiten kwam. Het stonk er altijd vreselijk.

Beneden was er een keuken en een woonkamer, waar de geur van haar moeders kookkunsten hing (het huis van Fliss, dacht ze spijtig, rook alleen maar naar dure geurkaarsen) en er stonden laarzen en schoenen op een rij in de gang, en ook nog eens de kattenbak en o jee, waar zou Fliss überhaupt slapen?

Simone had een uitschuifbed onder haar oude eenpersoonsbed dat ze al had sinds ze klein was, voor logerende familieleden. Fliss had een tweepersoonsbed in haar eigen kamer, inclusief een rond-uit vorstelijke gastensuite waar Simone had verbleven. Er was een

eigen badkamer bij met een dramatisch bad op pootjes met zoveel warm water als je maar wilde. En als je de kraan opendraaide, betekende dat niet meteen dat iemand anders ging gillen omdat het douchewater koud was geworden.

Ze merkte dat haar moeder net zo nerveus was, want ze begon dingen te kopen die ze normaal nooit in huis hadden, zoals merktoilet papier en potpourri; met als gevolg dat Joel door het huis stampte en opmerkingen maakte over verwaande snobs.

Al met al was het een ietwat onrustige plek om een gast te ontvangen, vooral een die sowieso al nogal gespannen was. Toen Fliss ontdekte dat Ismé (het nieuwe meisje van het jaar ervoor op wie ze smoorverliefd was) niet in Londen was, of liever gezegd, ze zei dat ze weg was, en postte zeer weinig op haar Instagram, begon ze al op voorhand spijt te krijgen van alles. Vooral toen ze Alice vroeg waar ze heen moest in Londen en Alice meteen het Bluebird Café en allerlei andere plekken noemde die mijlver van Simones huis verwijderd waren.

De arme Simone moest heel veel aanhoren over Alice en Ismé. Ismé vond ze leuk, Alice vond ze doodeng, maar hoe dan ook was ze totaal niet in staat om mee te doen aan de zeursessie waar Fliss duidelijk behoefte aan had. Ze had ook niet veel in te brengen als het ging om het afkraken van Fliss' grote zus Hattie en ze kon haar afschuw niet verbergen over de manier waarop Fliss over haar moeder sprak. Het idee om op die manier over iemands ouders te praten was ondenkbaar. Fliss zuchtte veel. Ze had Alice een bericht gestuurd: *Misschien kunnen we naar Camden gaan om tatoeages te laten zetten*, had ze voorgesteld, waarop Alice had teruggeschreven: *O, wat lief*, op een manier die Fliss deed wensen dat ze volgend jaar niet weer een kamer met Alice zouden moeten delen. Ze vroeg zich af of alle vriendschappen tussen tienermeisjes zo ingewikkeld waren.

Het was niet echt Fliss' schuld dat ze geschokt was door Simones huis. Ze was tenslotte opgevoed door ouders die ook waren opgevoed met de verwachting dat ze alles konden krijgen en die alles hadden gehad wat ze ooit hadden gewild. Ze had er niet om

gevraagd om verwend te worden, dacht Simone, en Fliss voelde zich, zo wist Simone, bijna achtergesteld in vergelijking met Alice. Haar gescheiden ouders trouwden regelmatig met andere mensen en waren bijna nooit thuis. Ze was min of meer opgevoed door kindermisjes en met een creditcard zonder limiet.

Toch vond Simone dat Fliss wat meer haar best had kunnen doen om haar verbazing te verbergen over het feit dat Simones familie maar één badkamer had. Of dat ze op een uitschuifbed op de vloer moest slapen (de manier waarop Fliss erom probeerde te lachen en zei hoe ‘schattig’ ze het vond, hielp eigenlijk niet echt, ze klonk eerder als de koningin die haar best deed om zich erbij neer te leggen).

Ondanks Simones smeekbeden had mevrouw Pribetich een enorme tafel vol eten voorbereid. Fliss had gezegd: ‘Kunnen we niet gewoon een pizza of zo bestellen?’ maar voorstellen om pizza te bestellen in het huishouden van de Pribetichs was in feite een enorme belediging voor elk lid van dat huishouden. Simone had Fliss’ eetstoornis ter sprake gebracht, maar mevrouw Pribetich behoorde tot de generatie die daar niet echt in geloofde. Of in ieder geval dacht dat als dat al bestond, dat het alleen kwam omdat Fliss haar kookkunsten nog niet had geproefd. Er stond een enorme verscheidenheid aan Armeense gerechten op tafel: in olie zwemmende knoedels, bulgursalade en warm, geurig platbrood.

Natuurlijk keek Fliss ernaar met dezelfde verwaande blik als een hertogin die een lintje doorknipt, en uiteindelijk koos ze twee of drie kleine hapjes. Natuurlijk grinnikte Joel, hij staaarde haar wellustig aan en maakte opmerkingen. Natuurlijk (natuurlijk!) schepte haar moeder op over het feit dat Simone hartstikke goede cijfers had gehaald voor haar examens en vroeg ze Fliss hoe zij ervoor stond, alsof dat iets was waar je over praatte. ‘Mám,’ had Simone gemompeld, en haar moeder had gezegd: ‘Nou, ik vertel gewoon de waarheid, lieverd’, en vervolgens vermeldde ze dat Simone een vriendje had, had Fliss dat ook? Toen Fliss stellig had gezegd dat ze ‘biseksueel was en niet echt geïnteresseerd in een binaire genderindeling’, had Simones moeder de verwarring op

haar gezicht niet kunnen verbergen, in plaats van onder de indruk te zijn, zoals Fliss had gehoopt.

Het was vijfenveertig minuten met de metro naar het centrum van de stad en Simone had totaal niet door hoe onwennig Fliss zich voelde in het openbaar vervoer. Fliss was nog nooit alleen naar de stad gekomen en voor zover zij wist, toverde haar moeder gewoon zwarte taxi's uit de lucht. De gekke zwerver die in de wagon stond te schreeuwen en de drukte van mensen in de liften voelden als een soort belediging van haar levensstijl, bedacht Simone, terwijl ze steeds stiller werd.

Doordat Simone zich in zichzelf terugtrok, voelde Fliss zich natuurlijk nog ongemakkelijker en zelfbewuster dan ooit, en dat werd er niet beter op toen ze eindelijk bij Topshop op Oxford Circus aankwamen, waar het ontzettend druk was. Fliss wilde veel dingen passen, maar Simone kon niets vinden dat over haar G-cup borsten paste, die nog steeds bleven groeien.

Terwijl ze in de broeierige paskamers stond en knikte terwijl Fliss kleine stukjes stof aan en uit trok, nauwelijks wachtend op Simones mening en luidkeels klagend over hoe 'dik' ze eruitzag, hilde Simones hart toen ze doorhad dat ze steeds verder uit elkaar groeiden.

De situatie verbeterde enigszins toen Fliss erop stond om te trakteren bij een tentje waar chocoladetaartjes op een lopende band werden gepresenteerd, maar verslechterde weer toen ze voortdurend herhaalde dat het een slecht idee was en ze nauwelijks iets aanraakte.

Simone was uitgeput. Ze had niets gekocht en haar mond niet geopend, behalve om minder chocoladetaartjes erin te stoppen dan ze eigenlijk had gewild, om niet als een varken over te komen.

Fliss stond erop om een taxi naar Camden Town te nemen. Simone verstijfde van angst telkens als de taxi stopte in het verkeer, ze was gehypnotiseerd door de meter die doortikte en doodsbang dat Fliss haar zou vragen de helft te betalen, wat, gezien het feit dat Fliss absoluut geen idee had van de waarde van geld, heel goed mogelijk was. Maar Fliss had haar door haar ouders gefinancierde

pinpas en voelde geen enkele wroeging om die te misbruiken, dus had Simone haar nieuwe make-up voor niets weggezwet.

Camden Town was eng, vol met witte mensen met vieze dreadlocks en honden aan touwen, gothic tieners met gekke make-up en laarzenwinkels die raar roken en rare spullen verkochten. Geen van beiden wist wat ze daarvan moest denken. Fliss slaakte een zucht en ze probeerden allebei te doen alsof dit best cool was en ze het naar hun zin hadden, maar diep vanbinnen was dat bij geen van beiden het geval.

De situatie werd nog iets erger toen ze weer thuis waren en Fliss opnieuw had geweigerd om meer dan een klein beetje salade als avondeten te eten. Daarna scrolden ze door Instagram (Fliss had Simone een account laten openen, maar Simone plaatste vooral foto's van de katten uit de buurt). Plots kon Fliss een kleine zucht van wanhoop niet onderdrukken.

'Wat?' vroeg Simone, terwijl ze achteroverleunde in haar kleine bureaustoel. Fliss zat op haar bed en liet Simone haar telefoon zien. Het was Alice op een feestje, de locatie was getagd in Chelsea, met een heleboel ongelooflijk hippe, veel oudere mensen, in een uitgaansgelegenheid waar je onder de achttien duidelijk niet naar binnen mocht.

Ze zaten even zwijgend naast elkaar. Fliss brandde van verne-dering en woede. Natuurlijk had Alice Simone niet willen uitno- digen. Maar zij en Alice... zij waren toch vriendinnen!

6

Simone was ondertussen wanhopig. Zij was de enige van het stel die een vriendje had, een serieus vriendje, iemand op wie ze verliefd was. Hij heette Ash en was klein, temperamentvol, gevoelig en ongelooflijk slim.

Maar toen was het ondenkbare gebeurd: na een korte breuk vorig jaar had Ash een zelfmoordpoging geveinsd, in de hoop dat Simone het weer zou aanmaken. Tot grote verbazing van beide tieners waren alle volwassenen helemaal door het dolle heen over zijn daad. Maar zij hadden Romeo en Julia bestudeerd en wat hen betreft was het gewoon een kwestie van gezond verstand.

Geen van hun leraren of ouders had het echter zo gezien, en Ashs vader (die hem alleen opvoedde) had ondanks hun tranen en vervloekingen, wraak genomen door hem van school te halen en hem naar een school in de buurt van zijn huis te sturen. Daar kon hij hem in de gaten houden, nu Ash oud genoeg was om zelf naar huis te lopen en zijn eigen avondeten te maken.

Ze waren allebei kapot van verdriet geweest. Ze waren honderden kilometers van elkaar verwijderd, zonder zelfs maar een glimp van elkaar op te kunnen vangen in de schoolkapel of bij gemengde evenementen; geen vrijdagavondsamenkomsten of excursies meer, alleen sociale media. Die waren vrij nutteloos en, in het geval van Ash, verboden totdat hij zou 'kappen met zijn dramatische gedoe'. Helaas maakte Ash de situatie er niet beter op door gewoon door te gaan met zijn dramatische gedoe.

Simone was diepbedroefd. Ze vond het niet erg om Fliss of de andere meisjes een schouder te bieden om op te huilen, want ze had altijd geweten dat ze Ash had en dat ze een hechte band

hadden. Door hem voelde ze zich niet zo alleen omdat ze de grootste borsten van de school had, of omdat ze bijna constant haar monowenkbrauw moest epileren (waarvan ze zeker wist dat die daardoor nog grover en dikker terugkwam) of omdat ze arm was, ook al deden mensen alsof ze niet arm was of alsof het hun niets kon schelen, wat het nog een miljoen keer erger maakte.

Het was dus vreselijk dat zij en Ash gescheiden waren, en het was nog erger dat Fliss er was, zodat ze elkaar niet tien keer per dag konden mailen om te vertellen hoe vreselijk het allemaal was.

Toen Fliss eindelijk vertrok, slaakte het hele gezin Pribetich een enorme zucht van verlichting, ook al lieten ze dat niet merken. Simone ging weer aan het werk in het restaurant, waar Ash de volgende avond binnenstormde.

‘Wat...’

‘Sst! Mijn vader is bij de garage om de hoek.’

Hij trok haar mee naar het steegje achter het restaurant. Ash moest zijn groeispuurt nog krijgen maar zei altijd dat hij dat helemaal niet erg vond, omdat zijn enorme brein toch het universum zou overnemen en omdat hij het heel erg leuk vond om zich op dezelfde ooghoogte te bevinden als Simones boezem.

‘Waarom stop je niet met werken,’ gromde hij met zijn grappige mannenstem. ‘Ik verdien bakken met geld met crypto. Ik kan je daar gewoon wat van geven.’

‘Papa rekent op me,’ zei Simone, terwijl ze haar haar achteroverstreek.

‘Hoe was het met Fliss?’

‘Gruwelijk.’

Ash snoof tevreden.

‘Ach, nu ben ik er.’

Ze omhelsden elkaar in het vieze steegje.

‘We moeten het uitzitten tot we zestien zijn,’ fluisterde hij, terwijl hij op zijn horloge keek.

‘Heeft je vader dat gezegd?’ vroeg Simone.

‘O, nee. Maar dan hebben we het recht om in Schotland te trouwen. Hypothetisch gezien.’

‘Blij dat je dat laatste eraan toevoegt,’ merkte Simone op.

‘Sst,’ zei Ash nogmaals. ‘Ik kan nog steeds niet geloven dat we volgend jaar examens moeten doen.’

‘Het wordt interessant.’

‘Nee, dat wordt het niet,’ zei Ash. ‘We gaan allebei met vlag en wimpel slagen en dan ben ik weer een jaar verder met het ontwerpen van een nieuwe supercollider.’

Simone vroeg zich niet voor het eerst af hoe de vriendinnen van Elon Musk het volhielden. Daarna kuste ze hem hartstochtelijk en stuurde hem terug naar de auto van zijn vader.